

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

BLAUW

Een absurde eenakter

door

1880
Knarf van Pellecom

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1996
Nr. 2326

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *BLAUW* op te voeren moet de naam van auteur *KNARF VAN PELLECOM* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1996/0220/030
ISBN- 978- 90-385-04438

© 1996 Toneelfonds J. Janssens/ Knarf van Pellecom
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

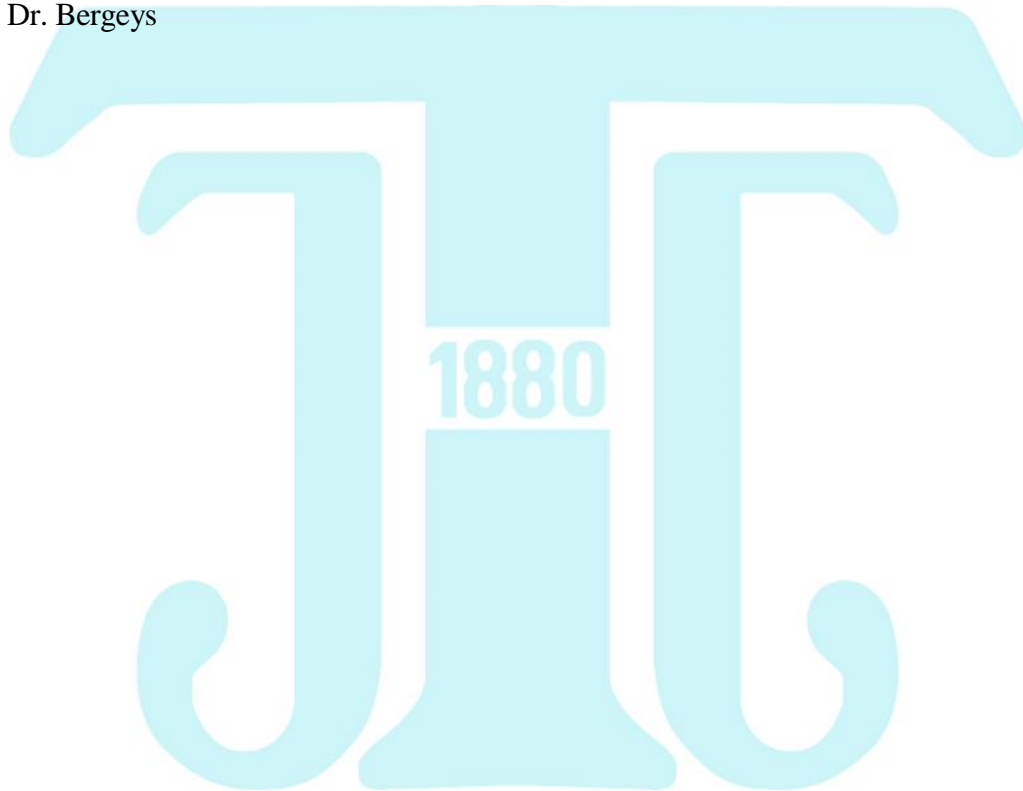
PERSONAGES

1 dame - 2 heren

Kimberly

Gaston

Dr. Bergeys

Eerste scène

(Een klein kantoortje met een bureau. Aan de muren hangen medische affiches met tekeningen van de schedel, de hersenen, zenuwbanen,... Op het bureau staat een telefoon en er liggen verschillende dossiers op. Achter het bureau staat een comfortabele stoel. Daarboven hangen ingekaderd twee diploma's. Voor het bureau staat een leunstoel op draaipoot. Achteraan een venster. Op het voorplan wordt de gang verondersteld en de deur die toegang geeft tot het bureau. De muren en deur zijn om theatertechnische redenen onzichtbaar.)

In de leunstoel zit Kimberly. Ze zit op het puntje van haar stoel en lijkt erg zenuwachtig. Ze is helemaal opgekleed. Ze haalt een poederdoosje uit haar handtas en bekijkt zichzelf in het spiegeltje. Ze kreunt en klapt het doosje dicht. Dan vermant ze zich. Even later begint ze tegen de lege stoel achter het bureau te praten.)

KIMBERLY : *Dokter... ik euh... (ze haalt diep adem) Dokter, ik zit met een probleem. (tot zichzelf) Nee, dat is niet goed, Kimberly. Zo begin je niet. (Intussen is Gaston door de gang gepasseerd. Hij heeft een witte broek aan en een witte doktersschort. Rond zijn hals hangt een stethoscoop. Hij kijkt binnen en gaat verder.) Het moet belangrijker klinken. (zucht) Dokter... (tot zichzelf) Ja, hoe begin je aan zoiets? Ik kan toch niet zomaar zeggen... (Gaston passeert nu van de andere kant, kijkt binnen en gaat door) Het moet aanvaardbaar klinken, anders stuurt hij me meteen door. En dat mag niet. Nee meisje, nu moet je doorzetten. Er is geen weg terug. Ik moet gewoon de juiste woorden vinden, dat is alles. Goed beginnen. Dan komt de rest vanzelf. (Gaston passeert opnieuw van de andere kant, kijkt binnen en gaat door) Maar hoe begin je aan zoiets? (tot de stoel) Dokter, ik weet dat het belachelijk zal klinken maar ik heb een groot probleem... (tot zichzelf) Verdomme. (stilte) Misschien... Als ik rechtsta gaat het misschien beter. (ze staat recht en haalt diep adem) Dokter... Dokter, het is niet mijn gewoonte... (ze schudt haar hoofd en gaat terug zitten - ze zucht) We zien wel.*

(Ze begint op de stoel te draaien als op een kermismolen - dat schijnt ze plezierig te vinden. Gaston komt terug aan de deur en blijft staan kijken. Kimberly ziet hem en stopt - ze staat onhandig recht. Gaston komt binnen)

GASTON : *(heel enthousiast)* Goeiemiddag!

KIMBERLY : *(betraapt)* Oh! Euh... Dokter...

GASTON : *(gaat achter het bureau)* Ja?

KIMBERLY : Ik, eh... *(lacht onzeker)* Ik ben...

GASTON : Ja?

KIMBERLY : Ik ben...

GASTON : Ja?

KIMBERLY : Eh...

GASTON : *(zet zich neer)* Gaat u toch zitten.

KIMBERLY : *(zet zich neer)*

GASTON : *(stilte - Gaston bekijkt haar van kop tot teen - heel ernstig)* Waar waren we?
(Kimberly kijkt hem vragend aan) Juist, ja. *(tuit zijn lippen)* Mmm. En u bent?

KIMBERLY : Dokter Bergeys?

GASTON : Nee, nee. Ik dokter. U..?

KIMBERLY : Ik?

GASTON : Nee, ik. Ik ben dokter...

KIMBERTLY : Bergeys.

GASTON : Ja?

KIMBERLY : Ja?

GASTON : Ja, dus.

KIMBERLY : Aangenaam.

GASTON : Aangenaam, mevrouw Bergeys.

KIMNRTLY : Nee, nee.

GASTON : Nee?

KIMBERLY : Nee.

GASTON : Juffrouw dan?

KIMBERLY : Nee, nee.

GASTON : Ook niet. *(stilte - dan triomfantelijk)* Aha. *(bekijkt haar ernstig)* Ik vrees dat u een probleem hebt.

KIMBERLY : Ja?

GASTON : *(knikt)* Mm.

KIMBERLY : En dat ziet u zomaar?

GASTON : Dat ligt voor de hand.

KIMBERLY : Ik wist niet... Ik bedoel... Ik weet dat ik een probleem heb, natuurlijk, maar dat het zo duidelijk zichtbaar was... *(stilte)* En?

GASTON : Mm?

KIMBERLY : Is het ernstig dokter?

GASTON : Dat hangt ervan af. Dat hangt van het stadium af. Als we er vroeg bij zijn dan is er nog niets aan de hand. Maar anders... Zegt u eens? Bent u gehuwd?

KIMBERLY : Gehuwd?

GASTON : Ja. Getrouwd. Hebt u een man? Een echtgenoot? Iemand waar u lief en leed mee deelt. Waarmee u onder hetzelfde dak woont. Eventueel. Een wederhelft. Een eega.

KIMBERLY : Dokter, ik weet wat u bedoelt.

GASTON : En?

KIMBERLY : Ja. *(zucht)* Ik ben getrouwd.

GASTON : Wel, kijk eens aan. Dan is uw probleem opgelost.

KIMBERLY : Hoezo?

GASTON : Ik kan u in eer en geweten bevestigen dat u een mevrouw bent.

KIMBERLY : Dokter, ik begrijp niet...

GASTON : Het is heel eenvoudig, mevrouw. Gewoon een kwestie van deductie. U leed aan wat wij in de psycho-medische wereld een identiteitscrisis noemen. U was uzelf kwijt. Dat is alles. Niets om u druk over te maken. Ik kan u dan ook zonder meer mededelen dat u een mevrouw bent. Juffrouwen zijn niet getrouwd, begrijpt u. En aangezien u dat wel bent... *(lacht)* ...moet u wel een mevrouw zijn. Zo. Dat is dan hierbij opgelost. He he, dat is snel.

KIMBERLY : Maar dat wist ik al.

GASTON : Hoezo?

KIMBERLY : Dat ik getrouwd ben. Dat heb ik u net zelf verteld.

GASTON : Ja, natuurlijk. U zei mij dat. Maar u wist het niet meer. *(Kimberly kijkt hem nietbegrijpend aan)* Ik vroeg: mevrouw Bergeys, en u zei neen. Hieruit leidde ik automatisch af dat u dus een juffrouw was, aangezien u op de eerste mogelijkheid ontkennend had geantwoord. Maar toen er weer een negatie kwam van uwentwege, dacht ik...

KIMBERLY : Dokter, ik zei neen omdat ik niet mevrouw Bergeys ben.

GASTON : *(trionfantelijk)* Ziet u wel.

KIMBERLY : Ik ben mevrouw De Man.

GASTON : Wie?

KIMBERLY : Mevrouw De Man. Kimberly De Man.

GASTON : *(stilte - bekijkt haar argwanig - dan klaart zijn gezicht op)* Ah! U bent mevrouw De Man?

KIMBERLY : Ja.

GASTON : Aha! Aanspreektitel juist, naam verkeerd. Natuurlijk, mevrouw De Man. Haha. Ik dacht al. Wat een toeval. Hebben wij dezelfde naam. Haha. Misverstandje. Haha. Gaat u zitten. *(hij staat recht)* Als u mij even wilt verontschuldigen?

(Hij gaat buiten en gaat jardin af. Kimberly kijkt hem verbaasd na, schudt haar hoofd en zucht)

KIMBERLY : Zo ben ik in ieder geval meteen van mijn zenuwen verlost. *(staat op en gaat achter het bureau - ze bekijkt het diploma)* Gaston. Bergeys. Dokter in de algemene geneeskunde. *(dan naar het andere diploma)* Gaston. Bergeys. Dokter in de neurologie en de psychiatrie) Ja, dat is hem. Dokter Bergeys. Schijnt een zeer knappe kop te zijn. Een expert in zijn gebied. En ik kon een afspraak met hem versieren. Een geluk uit de duizend. Al moet ik toegeven dat hij niet is wat ik had verwacht. Maar dat gebeurt meer met knappe bollen, zeggen ze. Die leven zo boven de massa dat ze zich vanzelf vreemd gaan gedragen. Dat is normaal. Ze denken te veel. Ik heb eens gelezen dat dat soort mensen zeer eenzaam is. Dat komt omdat ze nergens naartoe kunnen met hun slimme gedachten. De gewone mensen begrijpen dat niet. En dan sluiten ze zich af en...

(Gaston komt binnen - hij heeft een schedel bij en zet deze op het bureau. Kimberly zwijgt - ze gaat terug zitten. Gaston gaat ook zitten en kijkt onder zijn bureau - dan naar het venster en links en rechts van zijn bureau - dan tot Kimberly)

GASTON : Was hier nog iemand?

KIMBERLY : Niet dat ik weet, nee.

GASTON : Tiens. Vreemd.

KIMBERLY : Hoezo?

GASTON : Ik dacht hier daarnet stemmen te horen.

KIMBERLY : Ja, dat klopt. Dat was ik.

GASTON : U?

KIMBERLY : Ja, ik. Ik praatte zomaar wat, om de tijd te vullen. (*verontschuldigend*) Dat doe ik meer. Als ik alleen ben.

GASTON : Zozo. (*hij taxeert haar met ernstige blik*) Jaja. U bent mevrouw...

KIMBERLY : Ja.

GASTON : Mooi. En wat is er aan de hand, mevrouw? Wat is het probleem dat zich bij u stelt? (*Kimberly staat recht*) Gaat u toch zitten. (*Kimberly zet zich*)

KIMBERLY : Wel dokter...

GASTON : Ik luister.

KIMBERLY : Dokter, voor ik begin moet ik u een vraag stellen.

GASTON : Ja?

KIMBERLY : Ik bedoel, wat hier gezegd wordt, hier. Dat is toch... Dat blijft toch onder ons? U gaat dit toch niet verder vertellen?

GASTON : Mevrouw, zoals alle beroepen binnen de medische wereld hebben ook wij in de neurologie onze erecodes. Wij zijn gebonden aan onze zwijgplicht. U kunt ons nog het best vergelijken met een pastoor, die is ook gebonden aan het biechtgeheim. Nee, nee, mevrouw, hebt geen angst. Wat hier verteld wordt gaat hier binnen (*wijst op zijn linkeroor*) en daar buiten. (*wijst op zijn rechteroor*) Bij wijze van spreken. Wat ik wil zeggen is: Ik zwijg als vermoord.

KIMBERLY : (*slaakt een gillette*) Ah!

GASTON : Hahaha. Goed, waar waren we? O ja, u hebt een probleem. En dat probleem vereist deskundige hulp veronderstel ik.

KIMBERLY : Ja.

GASTON : Wel, mevrouw... (*stilte*) Of is het juffrouw?

KIMBERLY : Mevrouw.

GASTON : Mevrouw, juist. Dat zei u daarnet al? Is het niet? U bent getrouwd. Natuurlijk. (*stilte*) En nu bent u hier.

KIMBERLY : Ja. Ik dacht dat dat het beste was. Er moet iets gebeuren.

GASTON : Jazeker, natuurlijk. Dat ligt voor de hand. Maar wat, dat is de vraag.

KIMBERLY : Ziet u...

GASTON : (*kijkt rond zich*) Waar?

KIMBERLY : Nee, nee. Ik bedoel, het heeft mij veel moeite gekost om tot hier te komen.

GASTON : U hebt geen wagen?

KIMBERLY : Toch wel. Geestelijk, wil ik zeggen.

GASTON : Hoe bedoelt u?

KIMBERLY : Geestelijk. Mentaal. Het vergde een grote inspanning om voor mezelf te aanvaarden dat ik hulp nodig heb. Begeleiding.

GASTON : Me dunkt lijkt u met een zwaar probleem te kampen.

KIMBERLY : Ja, inderdaad. (*begint zachtjes te snikken*)

GASTON : Och, kom kom. Wees maar niet bang. We lossen dat wel op. Daarvoor zijn we hier tenslotte, nietwaar?

KIMBERLY : Ja.

GASTON : Goed. Gaat u maar rustig zitten. (*stilte*) U zit goed?

KIMBERLY : Ja.

GASTON : Prachtig. Vertelt u eens. Wat hebt u vanmiddag gegeten?

KIMBERLY : Wat?

GASTON : (*lacht*) Gewoon om het ijs te breken.

KIMBERLY : Ijs?

GASTON : Ja. Ijs. Bergen ijs. Een berg ijs. Hahaha. (*Kimberly kijkt hem niet begrijpend aan*) Snap je? Een berg ijs. Hahaha. Bergeys. Snap je? Hahaha. Snap je?

KIMBERLY : (*ernstig*) Ja.

GASTON : Dat is grappig. Hahaha. Dat vertel ik altijd de eerste keer. Dat is mijn grapje. Mijn persoonlijk grapje. Dat maakt de sfeer losser. (*lacht nog steeds*) Om je dood te lachen.

KIMBERLY : (*schrikt*) Wat zegt u?

GASTON : Mijn grapje. Om je dood te lachen. (*Kimberly krimpt ineen bij het woord 'dood'*) Mevrouw, wat scheelt er?

KIMBERLY : Nee, nee, 't gaat al over. Ik krijg dit soms.

GASTON : Ja natuurlijk. Vandaar...

KIMBERLY : Ja.

GASTON : Goed dan. Nu het ijs gebroken is... (*onderdrukt een lachje*)

KIMBERLY : Dokter?

GASTON : Ja?

KIMBERLY : Kan die deur op slot?

GASTON : Op slot?

KIMBERLY : Ja. Voor het geval iemand zou binnenkomen. Begrijpt u?

GASTON : Nee.

KIMBERLY : Voor het geval iemand zou binnenkomen en ons zou horen.